

jeg kan tale paa mit Partis Vegne. Jeg kan ikke tænke mig, nogen kan have noget at indvende derimod.

S. C. Nørgaard: Det er vel nok ikke Meningen, at dette Lovforslag skal føres igennem i Aar. Det sene Tidspunkt paa Samlingen, paa hvilket det er fremsat, tyder jo ikke i den Retning, og de ret betydelige finansielle Ofre, som Lovforslaget kræver, er Tiden vist neppe heller inde til at udrede lige straks. Alligevel er det sikkert godt, at Lovforslaget er kommet frem nu, saa der kan komme en Forhandling, ikke blot herinde paa Rigsdagen, men ogsaa i den kommende Sommer ud over Landet.

Hovedformaalet for vore Seminarier eller Lærerskoler, som de kaldes i det foreliggende Lovforslag, maa og skal vel være at uddanne Lærere til Undervisningen og Opdragerarbejdet i vor Folkeskole. En Del af Lærerne kommer senere til at tage en Gerning op udenfor Folkeskolen, i Realskoler, Fortsættelsesskoler, Højskoler, men det kan efter mit Skøn ikke være tilstrækkelig Grund til at indrette Læreruddannelsen i det hele saaledes, at den netop passer paa deres Behov. Jeg holder paa, at Folkeskolen skal have sit Maal i sig selv, og Lærernes Uddannelse bør derfor indrettes med det for Øje, at de kan give en god og forsvarlig Undervisning til de Elever, Folkeskolen har. Vil man spørge Lærerne rundt omkring i Landet, om de virkelig mener, at de har faaet for faa Kundskaber til at tage denne Gerning op i Folkeskolen, tror jeg, at de gennemgaaende vil svare: Nej, til at bibringe Folkeskolens Elever det Maal af Kundskaber, som de indtil det 14de Aar kan modtage, har vi i og for sig Kundskaber nok, Børnene er normalt ikke i Stand til at modtage mere, end vi kan give dem. Og jeg tror, at naar Lærerne siger saaledes, har de Ret. Jeg vil dog indrømme, at jeg selv flere Gange har følt, at jeg vilde sætte Pris paa, om jeg havde faaet noget mere Uddannelse paa et enkelt Omraade, bl. a. i et fremmed Sprog. Derfor søger ogsaa mange Lærere særlig Uddannelse. Og der kommer jo ogsaa Krav fra forskellige Læreanstalter om at faa Lærere, der er noget mere og bedre uddannet, end det kan naas paa et almindeligt Seminarium. Jeg kunde derfor godt tænke mig, at man kunde gaa et Skridt videre i Læreruddannelsen, end de nuværende Seminarier byder.

Men naar nu den højtærede Minister her fremsætter sit Forslag om det, man kalder en bedre Læreruddannelse, tror jeg, man med Rette kan slaa fast, at den egent-

lige Grund absolut ikke maa søges i et Krav fra Lærernes Side om en bedre Uddannelse, fordi de har følt Mangel af Kundskaber til at tage deres Gerning i Folkeskolen op. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg hævder, at mange indenfor Lærernes Kreds i væsentlig Grad ønsker en anden Ordning for derigennem at faa hævet Lærerstandens Anseelse i Befolkningen. Jeg vil tilføje, at jeg tror heller ikke, Ministeren har helt Ret, naar Ministeren i sin Forelæggelsestale siger, at den her foreslaaede Ordning tilfredsstiller et Krav, der har rejst sig ude i Befolkningen. Jeg tror ikke, man kan sige, som Helhed taget, at det er Befolkningen som saadan, der rejser Kravet om en udvidet Læreruddannelse. Jeg har aldrig mærket til det i alle Tilfælde; det er ikke et Krav i og for sig fra Forældrenes Side.

Men jeg vil indrømme, at fra en Del af Lærerne, maaske nok den allerstørste Del af dem, er Kravet rejst, og det har givet sig stærkt Udtryk gennem Danmarks Lærerforenings Hovedbestyrelse. Den har rejst Kravet, og den har til sine Tider endogsaa rejst Krav om ikke at nøjes med et Forslag som det, her foreligger, men har forlangt Studentereksamen som Grundlag for Seminarieuddannelsen; det er nu et forladt Standpunkt. Endvidere maa jeg indrømme, at der ogsaa i et enkelt politisk Parti er en stærk Antagelse af, at Skolen og dens Mænd kan hjælpe paa en hel Række af Tidens Saar. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg tror ikke meget derpaa. Skolen kan og skal efter min Mening ikke være andet eller mere end en Hjælper for Hjemmene til Slægtens Opdragelse. Jeg tror ikke, at Skolen paa en hel Række af de Omraader, hvor man i vor Tid kræver den skal virke, kan tage den Opgave op, som med Rette tilkommer Hjemmene. Men der er ikke noget at sige til, hvis man har denne Tro paa Skolens undergørende Magt i Samfundet, at man saa ud fra denne Betragtning søger at dygtiggøre dem, der arbejder i den, til saa godt som muligt at tage Opgaven op. Jeg forstaaar Tankegangen, men jeg deler den ikke.

Det foreslaas altsaa her, at Uddannelses-tiden skal forøges betydeligt. Man vil for det første lægge et Aar til den tvungne Seminarieundervisning, og man vil endvidere skærpe Optagelsesprøven. Jeg havde ikke tænkt mig, at den højtærede Minister vilde fremsætte Forslag om begge Dele paa een Gang, jeg havde troet, at Ministeren vilde have nøjedes med den ene Del nu. Jeg erindrer, at i 1913, da Rigsdagen bestemte sig til at vedtage den nuværende